

Arrest

nr. 323 296 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 2 mei 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 maart 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger van Tigrinya origine te zijn en het christenorthodox geloof aan te hangen. U bent geboren in Adi Geda in de subzoba Dubaruba in de zoba Debub, waar u uw hele leven hebt gewoond tot uw vertrek uit Eritrea. U bent tot de 4de graad naar school geweest.

In 2019 bent u meegenomen geweest tijdens een giffa (gerichte zoekactie) bij uw huis in Adi Geda. U werd op een vrachtwagen geplaatst samen met andere die waren opgepakt richting Dubaruba, maar u slaagde er in om te ontsnappen. Om detectie door soldaten te vermijden, verstopte u zich 8 tot 9 maanden in de velden, waarbij u 's nachts naar huis kwam om kleren en eten te halen. U had het gevoel dat u niet langer op deze manier kon verder leven, dus besloot u in 2020 om Eritrea te verlaten.

U bent in de nacht voor uw vertrek alleen uit uw dorp vertrokken richting het zuiden, zonder met iemand te overleggen. U bent dan te voet naar Mendefera getrokken en vandaaruit richting Adi Quaala, waar u aan iemand de weg vroeg richting Ethiopië. Wanneer u de grens met Ethiopië overstak, en in Ramma aankwam, vroeg u aan landbouwers waar u was en ontdekte u dat u in Ethiopië was. U liet zich er registreren, waarna u getransporteerd werd naar Enda Aba Guna. In Enda Aba Guna hebt u internationale bescherming gevraagd en vandaaruit werd u in februari 2020 toegewezen aan het Hitsats vluchtelingenkamp. In november 2020 verliet u Hitsats en trok u naar Mekele om vandaaruit via Gundur richting Soedan te trekken. Vanuit Soedan bent u met een smokkelaar naar Libië getrokken, waar u 5 maanden hebt verbleven, waarna u de zee over stak naar Italië. Na een verblijf van drie maanden in Italië, waar u op 8 augustus 2021 uw vingerafdrukken hebt afgestaan, bent u naar België gereisd, waar u op 2 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Op het einde van het persoonlijke onderhoud haalde u weliswaar aan zich niet goed te voelen omdat u onlangs malaria had opgelopen in België (CGVS, p. 30-31). Geconfronteerd met het gegeven dat het toch merkwaardig zou zijn dat u hier malaria zou hebben opgelopen wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het om een ziekte gaat die voelt zoals malaria (CGVS, p. 31). U legde bovendien geen medisch attest voor en u verklaarde bij het begin van het onderhoud dat alles goed met u ging (CGVS, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een Eritrees staatsburger te zijn. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming.

Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een vluchtrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en origine te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

Zo zijn uw verklaringen over uw plaats van herkomst, waar u tot aan uw vertrek uit Eritrea zou gewoond hebben, lacunair, vaag en niet doorleefd.

U verklaarde aanvankelijk geboren en getogen te zijn in Dubaruba en er nooit weggegaan te zijn (Verklaring DVZ, vraag 5 en 10 en CGVS, p. 5). U gevraagd om te vertellen over Dubaruba verklaarde u er niets over te weten en stelde u plotsklaps geboren en getogen te zijn in Adi Geda (CGVS, p. 5). Gevraagd om te vertellen over Adi Geda antwoordde u dat er een kerk is genaamd 'Saint Mary' en een 'mill masher'. Gevraagd om nog meer te vertellen over de plaats waar u nagenoeg uw ganse leven zou hebben doorgebracht kon u enkel zeggen dat mensen er zijn aangewezen op landbouw (CGVS, p. 5). Later verklaarde u dat er ook een moskee is in Ali Geda, de naam kende u echter niet (CGVS, p. 8). Of er godsdienstvrijheid is in Eritrea wist u evenmin (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dat u wel degelijk in Dubaruba bent geweest om vee en andere zaken te verkopen. Gevraagd naar bezienswaardigheden verklaarde u dat er geen gebouwen zijn enkel een marktgebied. U gevraagd of er kerken zijn in Dubaruba noemde u twee kerken bij naam (CGVS, p. 6 en 7). Voorts verklaarde u dat uw moeder afkomstig is uit het buurdorp Temajila (CGVS, p. 10), maar dat u

vermeldde dit opmerkelijk genoeg niet toen u gevraagd werd om dorpen in de buurt van Adi Geda op te sommen (CGVS, p. 6). Ook kon u niet zeggen wat de hoofdstad is van de zoba Debub (CGVS, p. 7). Wanneer u later gevraagd werd naar uw reisroute vernoemde u echter Mendefara, de hoofdstad van zoba Debub, als plaats waar u langskwam (CGVS, p. 21). Bovenstaande doet vermoeden dat u bepaalde zaken van buiten hebt geleerd.

Uw verklaringen over de geschiedenis van Eritrea zijn eveneens veel te beperkt, hetgeen blijkt geeft van een gebrek aan affiniteit met de Eritrese cultuur. Zo verklaarde u niets te weten over de Eritrese onafhankelijkheidstrijd en had u er geen idee van wanneer Eritrea onafhankelijk is geworden (CGVS, p. 10). Daarnaast verklaarde u dat Italië de laatste kolonisator van Eritrea was (CGVS, p. 11), terwijl dit in werkelijkheid Ethiopië was. Hetzelfde kan gezegd worden van uw kennis over de Eritrese feestdagen. U verklaarde dat het op 24 mei martelarendag is en op 20 juni de dag waarop verteld werd dat jullie geliefden verloren waren, dus een andere bewoording voor martelarendag (CGVS, p. 10). Wanneer u vlak daarna gevraagd werd naar de Eritrese onafhankelijkheidsdag corrigeerde u zich en repliceerde u dat dit op 24 mei is (CGVS, p. 11), hetgeen het vermoeden nog bevestigt dat u een aantal vragen de bijhorende antwoorden van buiten hebt geleerd (CGVS, p. 10). U wist daarnaast ook dat er een feestdag is op 9 maart, maar u kon niet zeggen welke (CGVS, p. 10). Op die dag wordt in Eritrea vrouwendag gevierd onder meer met parades en publieke bijeenkomsten. Er kan dan ook worden aangenomen dat u hiervan op de hoogte had moeten zijn.

Ook uw verklaringen over het Eritrese schoolsysteem en de dienstplicht zijn te beperkt om enig geloof te kunnen hechten aan uw voorgehouden nationaliteit.

Zo legt u inconsistente verklaringen af over uw eigen schoolcarrière. Op de DVZ verklaarde u analfabeet te zijn en nooit naar school te zijn gegaan (Verklaring DVZ, vraag 11). Op het CGVS wijzigde u uw verklaringen en verklaarde u dat u tot de 4de graad, met name tot uw veertiende, naar school bent geweest (CGVS, p. 13). U verklaarde aanvankelijk dat u gestopt was met school omdat u niet in vrede kon leven, omdat de soldaten naar uw dorp kwamen om mensen op te pakken en u hierdoor niet verder kon studeren (CGVS, p. 13). Dit strookt echter niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat men zolang men naar school blijft gaan net met rust gelaten wordt bij giffa's. Bovendien wijzigde u op het einde van het onderhoud uw verklaringen, en stelt u dat u stopte met school toen u 15 was omdat u was blijven zitten en u uw studies aan de 'elementary school' niet meer kon verderzetten omwille van uw leeftijd (CGVS, p. 28).

Uw verklaringen over het schoolsysteem in het algemeen weten evenmin te overtuigen. Gevraagd om te vertellen over het schoolsysteem in Eritrea in het algemeen, verklaarde u aanvankelijk enkel de 'high school' te kennen (CGVS, p. 14). Dit is echter vreemd gezien u zelf nooit tot high school bent geraakt. Wanneer daarop gevraagd hoe lang de schoolcarrière in Eritrea duurt antwoordde u 12 jaar, waarna men aan een werkplaats toegewezen wordt. (CGVS, p. 14). Gevraagd om verduidelijking antwoordde u dat u het niet wist (CGVS, p. 14). Gevraagd naar het militaire dienstplichtsysteem in het algemeen, antwoordde u dat u er niets over wist (CGVS, p. 15). Wanneer gevraagd op welke manier iemand in het dienstplichtsysteem terecht komt, antwoordde u enkel via giffa's (CGVS, p. 15) en voegde u toe dat mensen die meegenomen worden tijdens giffa's naar militaire kampen gestuurd worden. U bleek echter geen enkel van die kampen bij naam te kennen (CGVS, p. 15). Gevraagd of men in Eritrea gedurende 12 jaar naar dezelfde school gaat gaf u plots een overzicht van de schoolloopbaan en wist u te zeggen dat de twaalfde graad afgelegd wordt in een militair kamp genaamd Sawa (CGVS, p. 16-17). Hieruit blijkt eens te meer dat u er niet in slaagt om ingestudeerde kennis toe te passen op concrete situaties die werden bevraagd.

Voorts is het allerminst aannemelijk dat u gezien de Eritrese context niemand kent die zijn dienstplicht vervult (CGVS, p. 17). Bovendien is het opmerkelijk dat u wanneer deze vraag gesteld werd, uw vader niet vermeldde gezien u eerder verklaarde dat hij in het leger zit (CGVS, p. 9). Daarenboven hebt u geen enkele informatie over uw vader zijn legerdienst. U hebt er geen idee van waar hij in dienst is en wanneer en op welke manier hij zijn legerdienst heeft aangevat (CGVS, p. 9). Gezien u nog steeds met uw moeder in contact bent, kan verwacht worden dat u hier veel meer over zou kunnen vertellen. In deze context is het ook opmerkelijk dat u geen enkele informatie hebt over de situatie van uw broers in Eritrea (CGVS, p. 11 en 12).

De geloofwaardig van uw Eritrese nationaliteit wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen over uw reisroute. Het is immers niet aannemelijk in de Eritrese context, waarin illegale vlucht strafbaar is en het einde van uw reis kan betekenen en van uw vrijheid, dat u eender wie zou aanspreken om te vragen in welke richting Ethiopië ligt. Toch verklaarde u dit meermaals gedaan te hebben, namelijk de eerste keer in Adi Quala en daarna ook wanneer u al in Ethiopië was aangekomen (CGVS, p. 24). Daarenboven had u voordien verklaard aan niemand de weg te hebben gevraagd (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over uw verblijf in het vluchtelingenkamp Hitsats in Ethiopië zijn vaag en te beperkt. Gevraagd om het kamp te beschrijven kan u enkel zeggen dat de huizen gemaakt waren van zink (CGVS, p. 25). Ook weet u niet hoeveel vluchtelingen er ongeveer in het kamp verbleven (CGVS, p. 25). Daarnaast zijn uw verklaringen over de duur van uw verblijf tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ meer dan een jaar in het vluchtelingenkamp te hebben doorgebracht tot april 2021 (Vragenlijst DVZ, punt 42). Ook tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde u hetzelfde (CGVS, p. 25). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het Hitsats kamp in november 2020 vernietigd is geweest en nadien niet direct heropgebouwd is geweest. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, veranderde u plots uw verklaringen en stelde u dat u in november 2020 Hitsats hebt verlaten en daarna naar Mekele en Gundur bent getrokken (CGVS, p. 25). Wanneer gevraagd waarom u dit niet vanaf het begin

vermelde, verklaarde u dat u nerveus en in de war was (CGVS, p. 26). Dit is echter onvoldoende om bovenstaande discrepantie in uw verklaringen uit te klaren.

Tot slot dient er op gewezen dat u tot op heden geen enkel document hebt voorgelegd ter staving van uw identiteit en nationaliteit. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de documenten waar u wel over zou beschikt hebben. Zo stelde u op de DVZ dat u in Eritrea beschikte over een residentiekaart (Verklaring DVZ, vraag 27). Op het CGVS verklaarde u echter dat u nooit documenten heeft gehad in Eritrea (CGVS, p. 27). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ stelde u inderdaad beschikt te hebben over een kopie van een document. U zou vergeten zijn dat u dit verklaard had op de DVZ en voegde toe dat het een kopie van een schoolkaart betrof en geen residentiekaart (CGVS, p. 27).

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijk verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een verzoek om internationale bescherming moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw vluchtrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 16 december 2024 per aangetekend schrijven gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

3.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoeker voegt een militaire kaart van zijn vader en een identiteitskaart van zijn moeder bij zijn verzoekschrift (stukken 3 en 4).

4. De nota met opmerkingen en de aanvullende nota

4.1. De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Bij deze nota voegt verweerder de COI Focus *“Eritrea. De nationale identiteitskaart”* van Cedoca van 24 januari 2022.

4.2. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de vertalingen neer van de bij zijn verzoekschrift gevoegde militaire kaart van zijn vader en identiteitskaart van zijn moeder.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU

en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Op het einde van het persoonlijke onderhoud haalde u weliswaar aan zich niet goed te voelen omdat u onlangs malaria had opgelopen in België (CGVS, p. 30-31). Geconfronteerd met het gegeven dat het toch merkwaardig zou zijn dat u hier malaria zou hebben opgelopen wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het om een ziekte gaat die voelt zoals malaria (CGVS, p. 31). U legde bovendien geen medisch attest voor en u verklaarde bij het begin van het onderhoud dat alles goed met u ging (CGVS, p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. Verzoeker verklaart de Eritrese autoriteiten te vrezen omdat hij zijn militaire dienstplicht ontliiep. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

9.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Zo zijn uw verklaringen over uw plaats van herkomst, waar u tot aan uw vertrek uit Eritrea zou gewoond hebben, lacunair, vaag en niet doorleefd.

U verklaarde aanvankelijk geboren en getogen te zijn in Dubaruba en er nooit weggegaan te zijn (Verklaring DVZ, vraag 5 en 10 en CGVS, p. 5). U gevraagd om te vertellen over Dubaruba verklaarde u er niets over te weten en stelde u plotsklaps geboren en getogen te zijn in Adi Geda (CGVS, p. 5). Gevraagd om te vertellen over Adi Geda antwoordde u dat er een kerk is genaamd ‘Saint Mary’ en een ‘mill masher’. Gevraagd om nog meer te vertellen over de plaats waar u nagenoeg uw ganse leven zou hebben doorgebracht kon u enkel zeggen dat mensen er zijn aangewezen op landbouw (CGVS, p. 5). Later verklaarde u dat er ook een moskee is in Ali Geda, de naam kende u echter niet (CGVS, p. 8). Of er godsdienstvrijheid is in Eritrea wist u evenmin (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dat u wel degelijk in Dubaruba bent geweest om vee en andere zaken te verkopen. Gevraagd naar bezienswaardigheden verklaarde u dat er geen gebouwen zijn enkel een marktgebied. U gevraagd of er kerken zijn in Dubaruba noemde u twee kerken bij naam (CGVS, p. 6 en 7). Voorts verklaarde u dat uw moeder afkomstig is uit het buurdorp Temajila (CGVS, p. 10), maar dat u vermeldde dit opmerkelijk genoeg niet toen u gevraagd werd om dorpen in de buurt van Adi Geda op te sommen (CGVS, p. 6). Ook kon u niet zeggen wat de hoofdstad is van de zoba Debub (CGVS, p. 7).

Wanneer u later gevraagd werd naar uw reisroute vernoemde u echter Mendefara, de hoofdstad van zoba Debub, als plaats waar u langskwam (CGVS, p. 21). Bovenstaande doet vermoeden dat u bepaalde zaken van buiten hebt geleerd.

Uw verklaringen over de geschiedenis van Eritrea zijn eveneens veel te beperkt, hetgeen blijkt geeft van een gebrek aan affiniteit met de Eritrese cultuur. Zo verklaarde u niets te weten over de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd en had u er geen idee van wanneer Eritrea onafhankelijk is geworden (CGVS, p. 10). Daarnaast verklaarde u dat Italië de laatste kolonisator van Eritrea was (CGVS, p. 11), terwijl dit in werkelijkheid Ethiopië was. Hetzelfde kan gezegd worden van uw kennis over de Eritrese feestdagen. U verklaarde dat het op 24 mei martelarendag is en op 20 juni de dag waarop verteld werd dat jullie geliefden verloren waren, dus een andere bewoording voor martelarendag (CGVS, p. 10). Wanneer u vlak daarna gevraagd werd naar de Eritrese onafhankelijkheidsdag corrigeerde u zich en repliceerde u dat dit op 24 mei is (CGVS, p. 11), hetgeen het vermoeden nog bevestigt dat u een aantal vragen de bijhorende antwoorden van buiten hebt geleerd (CGVS, p. 10). U wist daarnaast ook dat er een feestdag is op 9 maart, maar u kon niet zeggen welke (CGVS, p. 10). Op die dag wordt in Eritrea vrouwendag gevierd onder meer met parades en publieke bijeenkomsten. Er kan dan ook worden aangenomen dat u hiervan op de hoogte had moeten zijn.

Ook uw verklaringen over het Eritrese schoolsysteem en de dienstplicht zijn te beperkt om enig geloof te kunnen hechten aan uw voorgehouden nationaliteit.

Zo legt u inconsistente verklaringen af over uw eigen schoolcarrière. Op de DVZ verklaarde u analfabeet te zijn en nooit naar school te zijn gegaan (Verklaring DVZ, vraag 11). Op het CGVS wijzigde u uw verklaringen en verklaarde u dat u tot de 4de graad, met name tot uw veertiende, naar school bent geweest (CGVS, p. 13). U verklaarde aanvankelijk dat u gestopt was met school omdat u niet in vrede kon leven, omdat de soldaten naar uw dorp kwamen om mensen op te pakken en u hierdoor niet verder kon studeren (CGVS, p. 13). Dit strookt echter niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat men zolang men naar school blijft gaan net met rust gelaten wordt bij giffa's. Bovendien wijzigde u op het einde van het onderhoud uw verklaringen, en stelt u dat u stopte met school toen u 15 was omdat u was blijven zitten en u uw studies aan de 'elementary school' niet meer kon verderzetten omwille van uw leeftijd (CGVS, p. 28).

Uw verklaringen over het schoolsysteem in het algemeen weten evenmin te overtuigen. Gevraagd om te vertellen over het schoolsysteem in Eritrea in het algemeen, verklaarde u aanvankelijk enkel de 'high school' te kennen (CGVS, p. 14). Dit is echter vreemd gezien u zelf nooit tot high school bent geraakt. Wanneer daarop gevraagd hoe lang de schoolcarrière in Eritrea duurt antwoordde u 12 jaar, waarna men aan een werkplaats toegewezen wordt. (CGVS, p. 14). Gevraagd om verduidelijking antwoordde u dat u het niet wist (CGVS, p. 14). Gevraagd naar het militaire dienstplichtsysteem in het algemeen, antwoordde u dat u er niets over wist (CGVS, p. 15). Wanneer gevraagd op welke manier iemand in het dienstplichtsysteem terecht komt, antwoordde u enkel via giffa's (CGVS, p. 15) en voegde u toe dat mensen die meegenomen worden tijdens giffa's naar militaire kampen gestuurd worden. U bleek echter geen enkel van die kampen bij naam te kennen (CGVS, p. 15). Gevraagd of men in Eritrea gedurende 12 jaar naar dezelfde school gaat gaf u plots een overzicht van de schoolloopbaan en wist u te zeggen dat de twaalfde graad afgelegd wordt in een militair kamp genaamd Sawa (CGVS, p. 16-17). Hieruit blijkt eens te meer dat u er niet in slaagt om ingestudeerde kennis toe te passen op concrete situaties die werden bevraagd.

Voorts is het allerminst aannemelijk dat u gezien de Eritrese context niemand kent die zijn dienstplicht vervult (CGVS, p. 17). Bovendien is het opmerkelijk dat u wanneer deze vraag gesteld werd, uw vader niet vermeldde gezien u eerder verklaarde dat hij in het leger zit (CGVS, p. 9). Daarenboven hebt u geen enkele informatie over uw vader zijn legerdienst. U hebt er geen idee van waar hij in dienst is en wanneer en op welke manier hij zijn legerdienst heeft aangevat (CGVS, p. 9). Gezien u nog steeds met uw moeder in contact bent, kan verwacht worden dat u hier veel meer over zou kunnen vertellen. In deze context is het ook opmerkelijk dat u geen enkele informatie hebt over de situatie van uw broers in Eritrea (CGVS, p. 11 en 12).

De geloofwaardig van uw Eritrese nationaliteit wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen over uw reisroute. Het is immers niet aannemelijk in de Eritrese context, waarin illegale vlucht strafbaar is en het einde van uw reis kan betekenen en van uw vrijheid, dat u eender wie zou aanspreken om te vragen in welke richting Ethiopië ligt. Toch verklaarde u dit meermaals gedaan te hebben, namelijk de eerste keer in Adi Quala en daarna ook wanneer u al in Ethiopië was aangekomen (CGVS, p. 24). Daarenboven had u voordien verklaard aan niemand de weg te hebben gevraagd (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over uw verblijf in het vluchtelingenkamp Hitsats in Ethiopië zijn vaag en te beperkt. Gevraagd om het kamp te beschrijven kan u enkel zeggen dat de huizen gemaakt waren van zink (CGVS, p. 25). Ook weet u niet hoeveel vluchtelingen er ongeveer in het kamp verbleven (CGVS, p. 25). Daarnaast zijn uw verklaringen over de duur van uw verblijf tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ meer dan een jaar in het vluchtelingenkamp te hebben doorgebracht tot april 2021 (Vragenlijst DVZ, punt 42). Ook tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde u hetzelfde (CGVS, p. 25). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het Hitsats kamp in november 2020 vernietigd is geweest en nadien niet direct heropgebouwd is geweest. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, veranderde u plots uw verklaringen en stelde u dat u in november 2020 Hitsats hebt verlaten en daarna naar Mekele en Gundur bent getrokken (CGVS, p. 25). Wanneer gevraagd waarom u dit niet vanaf het begin vermeldde, verklaarde u dat u nerveus en in de war was (CGVS, p. 26). Dit is echter onvoldoende om bovenstaande discrepantie in uw verklaringen uit te klaren.

Tot slot dient er op gewezen dat u tot op heden geen enkel document hebt voorgelegd ter staving van uw identiteit en nationaliteit. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de documenten waar u wel over zou beschikt hebben. Zo stelde u op de DVZ dat u in Eritrea beschikte over een residentiekaart (Verklaring DVZ, vraag 27). Op het CGVS verklaarde u echter dat u nooit documenten heeft gehad in Eritrea (CGVS, p. 27). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ stelde u inderdaad beschikt te hebben over een kopie van een document. U zou vergeten zijn dat u dit verklaard had op de DVZ en voegde toe dat het een kopie van een schoolkaart betrof en geen residentiekaart (CGVS, p. 27)."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Met betrekking tot de door verzoeker bij zijn verzoekschrift (stukken 3 en 4) gevoegde documenten (vertaling toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota) stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat dit slechts kopieën betreffen, dat de familiale verwantschapsband tussen verzoeker en de in deze documenten vermelde personen geenszins vaststaat, dat uit de aan deze nota toegevoegde informatie blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten slechts relatief is en dat verzoeker nog steeds nalaat om een identiteitsbewijs van zichzelf voor te leggen terwijl hij eerder tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteitsdocumenten:

*"Vervolgens benadrukt verweerder dat de neergelegde stukken hoe dan ook niet vermogen verzoeker zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit aan te tonen – zelfs indien uit een vertaling van de stukken zou blijken dat de daarop vermelde identiteitsgegevens overeenstemmen met de eerdere verklaringen van verzoeker aangaande de identiteit van zijn ouders. Hoewel verzoeker meermaals werd gewezen op het belang van identiteitsdocumenten, blijft verzoeker tot op heden in gebreke enig stuk neer te leggen ter staving van zijn eigen identiteit en nationaliteit. Door gebrek aan enig eigen identiteitsdocument van verzoeker, kan de voorgehouden familieband met de personen van wie een Eritrese militaire kaart respectievelijk een Eritrese identiteitskaart werden neergelegd, dan ook onmogelijk worden aangetoond daar desbetreffende personen eender wie kunnen zijn. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de neergelegde stukken daadwerkelijk van zijn ouders zouden zijn. Gelet op het feit dat verzoeker bovendien slechts kopieën neerlegt, aan dewelke geen bewijswaarde kan worden gehecht daar deze steeds onderhevig geweest kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk, is de voorgehouden familieband geenszins bewezen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie (zie bijlage 1: **COI Focus Eritrea – De nationale identiteitskaart, van 24 januari 2022**, p. 5) dat er zowel in Eritrea als in het buitenland een markt bestaat voor valse frauduleuze Eritrese identiteitsdocumenten, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. Tevens laat verzoeker na enigszins concrete toelichting te geven aangaande de door hem neergelegde stukken, waardoor het volkomen onduidelijk blijft wanneer, van wie of op welke wijze hij deze documenten bekomen heeft. Zo is het minstens opmerkelijk dat verzoeker plotseling een militaire kaart van zijn zogenaamde vader voorlegt, terwijl hij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat hij zijn vader nooit zag of sprak, dat zijn vader nog steeds in dienst is maar niet wist waar hij verbleef (NPO, d.d. 18 maart 2024, p. 9-10). Verweerder merkt daarnaast nog op dat verzoeker nauwelijks informatie kon aanreiken met betrekking tot het werk van zijn vader, waardoor geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeker zijn bewering zoon van een Eritrees soldaat te zijn. Verweerder wijst dienaangaande op het feit dat verzoeker niet kon vertellen waar zijn vader gestationeerd is of was geweest, hoeveel dienstjaren zijn vader nog moet doen, noch wanneer hij begon te werken als soldaat (NPO, d.d. 18 maart 2024, p. 9). Voorgaande bevestigt andermaal de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde militaire kaart in geen geval van zijn eigen vader kan zijn. Zelfs indien de neergelegde documenten daadwerkelijk van verzoeker zijn eigen ouders zouden zijn – quod non, volstaan deze evenwel niet om de Eritrese nationaliteit van verzoeker zelf aan te tonen. Verzoeker blijft tot op heden in gebreke zijn eigen nationaliteit te staven. Van een persoon die verklaart dat hij (via zijn ouders of om eender welke reden) de Eritrese nationaliteit verworven heeft en daar nog steeds over beschikt, kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze over een authentiek en officieel document beschikt waarin diens nationaliteit geformaliseerd staat. Enig identiteitsdocument is cruciaal en onontbeerlijk om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, daar het steeds mogelijk is dat een persoon afstand heeft gedaan van zijn nationaliteit dan wel zijn nationaliteit overeenkomstig de nationale wetgeving van het land van herkomst*

verloren heeft. Dat verzoeker, na tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot zijn eventuele Eritrese documenten, uiteindelijk verklaarde nooit over enig document beschikt te hebben (NPO, d.d. 18 maart 2024, p. 27; Verklaring DVZ, 20 mei 2022, Vraag 27), is uiterst opmerkelijk en bevestigt dan ook de vaststelling dat hij geen onderdaan van Eritrea is.

Gelet op bovenstaande betoogt verweerder dat de Eritrese nationaliteit van verzoeker zijn ouders, en bijgevolg evenmin verzoeker zijn eigen nationaliteit, niet is aangetoond. Verzoeker zijn verwijzing naar de Eritrese nationaliteitswetgeving is dan ook niet dienstig.”

Deze analyse uit verweerders nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad wijst er bovendien op dat uit de bij verzoekers aanvullende nota gevoegde vertalingen blijkt dat op de militaire kaart van zijn beweerde vader wordt vermeld wanneer diens militaire dienstplicht startte (15 april 1999), terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon aangeven wanneer zijn vader bij het Eritrese leger aan de slag ging. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij deze documenten reeds eerder naar verweerder stuurde, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij reeds eerder de kans had om deze informatie te kennen. Dat verzoeker deze documenten naar verweerder zou hebben gestuurd, doet voorts geen afbreuk aan de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Immers, de Raad beoordeelt deze documenten in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking in volle rechtsmacht. Uit het voorgaande blijkt echter dat deze documenten de nodige bewijswaarde ontberen om alsnog verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit aannemelijk te kunnen achten.

Waar verzoeker opmerkt dat hij Tigrinya spreekt, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat deze taal enkel in Eritrea zou worden gesproken. Dat verzoeker Tigrinya spreekt, is op zich dan ook evenmin van aard om alsnog zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit aannemelijk te kunnen achten.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een herder was die slechts tot zijn veertien jaar naar school ging. Er dient evenwel op gewezen dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verschillende vragen werden gesteld over zijn persoonlijke leefomgeving in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat een (hoge) opleidingsgraad vereist is om op dergelijke persoonlijke kennisvragen te kunnen antwoorden. Waar verzoeker aanvoert dat hij meer informatie kon verschaffen wanneer de *protection officer* hem gesloten vragen stelde dan wanneer hem open vragen werden gesteld, meent de Raad dat hieruit eens te meer het ingestudeerde karakter van verzoekers kennis over Eritrea blijkt. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat verzoeker, wanneer hem op open wijze wordt gevraagd om het Eritrese onderwijssysteem in het algemeen toe te lichten, hierover spontane, doorleefde, gedetailleerde en correcte verklaringen kan afleggen, temeer daar hij beweert zelf tot zijn veertien jaar in dit onderwijssysteem school te hebben gelopen. Zoals op pertinente wijze in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing wordt gesteld, blijft verzoeker hier evenwel in gebreke. Pas wanneer hem meer gedetailleerde, gesloten vragen worden gesteld, blijkt verzoeker opeens wel in staat om enige toelichting te verschaffen bij het Eritrese onderwijssysteem. Verzoeker brengt geen enkel attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om open vragen te beantwoorden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker bij het stellen van open vragen over zijn land en regio van herkomst niet/minder in staat is om deze te beantwoorden dan wanneer hem gesloten vragen worden gesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een aantal van zijn verklaringen over zijn voorgehouden land en regio van herkomst opsomt, waaromtrent hij stelt dat zij door verweerder niet worden betwist, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. In het licht hiervan stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel objectief stuk bij zijn verzoekschrift voegt waaruit zou kunnen blijken dat zijn verklaringen over zijn land en regio van herkomst, zoals opgesomd in zijn verzoekschrift (p. 8 en 9), wel degelijk correct zijn. In de voormelde motieven uit de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er evenwel terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar hij in Eritrea verbleef (eerst verklaarde hij in Dubaruba te hebben verbleven – waarover hij niets kon vertellen – om nadien te stellen dat hij in Adi Geda verbleef), dat hij over Adi Geda enkel een kerk, een ‘*mill masher*’ en de landbouwactiviteiten van de bewoners kon vermelden, alsook het bestaan van een moskee waarvan hij de naam niet wist. Dat er over Adi Geda verder niets te vertellen valt omdat het een landelijk dorp is waar zelfs geen geasfalteerde weg is, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, vormt geenszins een afdoende

verschuiving voor de ongedetailleerde en allerm minst doorleefde verklaringen van verzoeker over het dorp waar hij zijn hele leven tot aan zijn vertrek uit Eritrea beweert te hebben verbleven. Dat verzoeker de moskee in Adi Geda niet bezocht, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de naam ervan niet kent, hetgeen, gelet op de vaststelling dat hij over Adi Geda op zich reeds geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen, wel degelijk een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerd herkomst uit dit dorp. Voorts kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker kan toelichten of er in Eritrea al dan niet sprake is van godsdienstvrijheid. Dat hij aangaf dat er in Eritrea christenen en moslims zijn, doet hieraan geen afbreuk. Hij verklaart immers zelf orthodox christen te zijn en dat er in zijn dorp van herkomst kerken én een moskee waren, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij weet of er in Eritrea al dan niet godsdienstvrijheid bestaat, temeer daar hij er tot zijn veertien jaar naar school zou zijn gegaan. In dit opzicht vormt verzoekers gebrekkige kennis van de hoofdstad van de zoba Debub eveneens een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn voorgehouden Eritrese herkomst en nationaliteit. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift verwijst naar een *Wikipedia*-pagina inzake de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke kennis; verzoeker verklaarde immers zelf niets te weten over deze onafhankelijkheidsstrijd en wist niet wanneer Eritrea onafhankelijk werd, zoals op pertinente wijze wordt gemotiveerd in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, behalve zijn vader, niemand kent die de militaire dienstplicht in Eritrea vervulde en evenmin dat verzoeker enige informatie kan geven over de militaire dienstplicht van zijn vader (zie ook *supra*). Met betrekking tot dit laatste wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn moeder en dus wel degelijk in staat kan worden geacht om zich hierover terdege te trachten te informeren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij niet aan eender wie de richting van Ethiopië vroeg maar slechts eenmaal een oude man vertrouwde, doet dit geen afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat een illegaal vertrek uit Eritrea strafbaar is en verzoekers vrijheid in gevaar kan brengen, temeer daar hij eerder verklaarde dat hij aan niemand de weg vroeg. Dat hij in deze context een onbekende, oude man aansprak met de vraag in welke richting Ethiopië ligt, is dan ook onaannemelijk onvoorzichtig. Overigens hecht de Raad evenmin geloof aan verzoekers bewering dat hij gedurende acht à negen maanden in de velden zou hebben geleefd, enkel naar huis kwam voor voedsel en propere kleding en vervolgens zonder iemand op de hoogte te brengen en/of zonder enige voorbereiding besloot Eritrea te verlaten louter om zijn moeder niet ongerust te maken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Inzake zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Hitsats in Ethiopië betoogt verzoeker dat hij zich vergiste over de duur van zijn verblijf aldaar. Nochtans verklaarde verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot april 2021 in dit kamp te hebben verbleven en paste hij zijn verklaringen pas aan wanneer hij werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat dit kamp in november 2020 werd vernietigd (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Aldus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er louter sprake was van een vergissing in hoofde van verzoeker. Betreffende zijn verblijf in het kamp Hitsats komt hij voorts niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal (verzoekschrift, p. 13), hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in zijn Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Eritrea is *in casu* dan ook niet relevant.

Waar verzoeker betoogt dat het aan verweerder toekomt om, wanneer hij geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, te bepalen welke nationaliteit verzoeker dan wél heeft, kan hij geenszins worden bijgetreden. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Te dezen dient er tevens op gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn is geen synoniem voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen

roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de asielinstanties van oordeel zijn dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu heeft verweerder op basis van de voormelde pertinente motieven uit de bestreden beslissing (zie *supra*) terecht besloten dat verzoeker door zijn houding, met name de vele onaannemelijke, tegenstrijdige, weinig doorleefde en weinig gedetailleerde verklaringen inzake zijn levens- en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België, niet toelaat om geloof te hechten aan zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit en verder evenmin toelaat om op enigerlei andere wijze zijn werkelijke nationaliteit te kunnen achterhalen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

9.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

9.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER